

The Bourbon Kings

J.R. Ward

Copyright © 2015 Love Conquers All, Inc.

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Berkley, un imprint al
Penguin Publishing Group, o divizie a Penguin Random House LLC.

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Dinastia
J.R. Ward

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WARD, J.R.

Dinastia / J.R. Ward;

trad.: Graal Soft - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4543-2

I. Moțatu, Mădălina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

J.R. WARD

Dinastia

Traducere din limba engleză
Mădălina Moțatu

capitolul 1

Sunteți invitați la o gustare în timpul unui derbi, în celebrarea celei de a o sută treizecea curse a derbiului de la Charlemont, duminică, 4 mai, la ora 10, la Easterly.

Charlemont, Kentucky

Ceața plutea peste apele adormite ale râului Ohio precum răsufarea lui Dumnezeu, iar copacii de pe malul dinspre Charlemont al River Road aveau atâtea nuanțe de verde primăvăratice, încât culoarea cerea un al șaselea simț pentru a le putea absorbi pe toate. Deasupra capului, cerul era de un albastru întunecat, lăptos, de genul pe care îl vedeai în nord doar în iulie, și, la ora șapte și jumătate dimineața, temperatura era deja de douăzeci și trei de grade.

Era prima săptămână din luna mai. Cele mai importante șapte zile din calendar, întrecând nașterea lui Hristos, Independența Americii și Revelionul.

Derbiul era duminică.

În timp ce Lizzie King se apropia de sfârșitul zilei de lucru, se îndrepta împotriva traficului care ducea în centrul orașului. Naveta ei lua nu mai puțin de patruzeci de minute pe un sens, dar nu și în versiunea aglomerată a New Yorkului, a Bostonului sau a orașului Los Angeles, la orele de vârf. Varianta ei era de douăzeci și opt de minute de zonă rurală din Indiana, urmate de șase minute pe pod și întârzierile de la intersecția cea mare, încununate de aceste șase până la zece minute pe porțiunea paralelă cu râul, împotriva curentului.

Uneori, era convinsă că singurele mașini care mergeau în aceeași direcție erau cele ale celorlalți angajați care lucrau împreună cu ea la Easterly.

Ah, da, Easterly.

Domeniul Familiei Bradford, sau DFB, după cum erau însemnate livrările, se înălța pe cel mai mare deal din zona urbană a Charlemontului și era alcătuit dintr-o casă principală de aproape două mii de metri pătrați, cu trei grădini exterioare, două piscine și o vedere panoramică asupra ținutului Washington. Mai existau și douăsprezece vile pentru servitori, zece anexe, o fermă complet funcțională care însuma peste patruzeci de hectare, un grajd cu douăzeci de cai care fusese transformat într-un centru de afaceri și un teren de golf cu nouă găuri.

Care era iluminat.

Pentru cazul în care aveai nevoie să lucrezi la lovitura scurtă la ora unu dimineața.

Din câte auzise ea, enorma parcelă fusese acordată familiei încă din 1778, când aceasta venise în sud din Pennsylvania alături de colonelul George Rogers Clark – și cu propriile tradiții de fabricare a burbonului. Două sute cincizeci de ani mai târziu, actualul conac unionist se afla la loc de cinste pe deal și vreo șaptezeci și doi de oameni lucrau pe proprietate cu normă întreagă sau redusă urmând reguli feudale și un sistem de caste rigid.

Astfel, de exemplu – și aceasta devenise ușor conjunctura unui Film al Vieții –, dacă o grădinăreasă se îndrăgostea de unul dintre fii? Chiar dacă aceasta era una din cei doi horticultori de frunte, care avea o reputație națională și un masterat în arhitectura peisagistică de la Universitatea Cornell?

Asta pur și simplu nu se cădea.

Sabrina fără finalul fericit, iubita mea.

Ca să nu se gândească prea mult, dădu drumul la radio. Mașina ei Toyota Yaris avea sistemul audio al unei căsuțe de păpuși Barbie, adică existau cerculețe în uși din care ar fi trebuit să se audă muzică, dar erau, mai

degrabă, de formă. Nu îi păsa. Erau destul cât să îi aducă la urechi postul național de radio, iar ea cumpărase mașina pentru că avea un consum bun pe kilometru, nu ca să impresioneze pe altcineva...

Sunetul unei ambulanțe care venea din spate acoperi cu ușurință sporovăiala rafinată a știrilor de la BBC News, iar ea apăsă frâna și trase pe margine. După ce zgomotul și luminile girofarului trecură, intră din nou pe șosea și făcu o curbă largă, atât pe lângă râu, cât și pe șosea... și iată-l, mărețul conac alb, ridicându-se în înaltul cerului, soarele care apunea fiind obligat să se supună așezării sale regale, simetrice, care bloca însăși baza sistemului solar.

Crescuse într-o căsuță de lemn, în Cape Cod.

La ce naiba se gândise în urmă cu doi ani?

Și de ce, după atâta timp, încă își puna întrebarea asta?

Nu era ca și cum ar fi fost prima femeie păcălită și sedusă de...

Lizzie se încruntă și se aplecă în față, peste volan.

Ambulanța care trecuse pe lângă ea se îndrepta în sus pe coasta dealului DFB, luminile ei roșu cu alb zărindu-se pe aleea cu arțari.

– Ah, Dumnezeule, șopti.

Se rugă să nu fie cine credea ea.

Trecând pe lângă porțile de fier forjat care tocmai se închideau după ce trecuse ambulanța, făcu la dreapta după vreo trei sute de metri. Ca angajat, i se cerea să folosească intrarea de serviciu, fără scuze, fără excepții.

Mașina de cusut de sub capota mașinii Yaris tură la maximum când ea țâșni pe drumul neted care încercuia baza dealului. Primul care se ivi fu câmpul de porumb, pe care bălegarul fusese deja întins și răsturnat, în pregătirea plantării. Apoi, apărură grădinile de butași pline de primele plante perene și anuale, capetele de bujori grase ca mingile de softball și nu mai întunecate decât roșeața de pe obrajii unei ingenuie. După aceea, serele și pepinierele de orhidee, urmate de anexele cu echipamente

agricole și de grădinărit și de rândul de căsuțe din anii cincizeci, cu două și trei dormitoare, care erau la fel de variate și de stilate ca înșuruirea de cutii de zahăr și de făină de pe o tejghea din plastic laminat.

Oprind în parcare pentru angajați, sări din mașină, lăsându-și în urmă cutia frigorifică și geanta cu crema de protecție solară, precum și pălăria.

Alergând până la clădirea principală a îngrijitorilor, intră prin hangarul deschis în peștera ce mirosea a benzină și a ulei. Biroul lui Gary McAdams, îngrijitorul-șef, se afla pe margine, iar ferestrele acoperite erau încă destul de transparente încât să vadă că luminile erau aprinse și că cineva se mișca de colo-colo înăuntru.

Nu se obosi să bată la ușa. Împingând ușa șubredă, o deschise, ignorând calendarul lui Pirelli, cu posterele cu fete pe jumătate goale.

- Gary...

Bărbatul în vârstă de șaiszeci și doi de ani tocmai punea în furcă telefonul cu mâna lui noduroasă, chipul lui ars de soare cu pielea ca scoarța unui copac fiind sumbru cum nu îl mai văzuse vreodată. Când o privi de dincolo de biroul lui dezordonat, ea știu cine fusese la telefon chiar înainte ca el să rostească numele.

Lizzie își ridică mâinile la față și se sprijini cu spatele de tocul ușii.

Sigur că îi părea rău pentru familie, dar era imposibil să nu personalizeze tragedia și să nu îi vină să meargă să verse undeva.

Unicul bărbat pe care nu dorea să îl mai vadă vreodată... avea să vină acasă.

Ar fi putut la fel de bine să pornească un cronometru.

New York, New York

- Haide, știu că mă dorești.

Jonathan Tulane Baldwine privi pe lângă șoldul care fusese sprijinit alături de teancul lui de jetoane de poker.

- Deschiderea, băieți.

- Cu tine vorbesc.

O pereche de săni doar parțial acoperiți, însă în totalitate falși, apăru pe deasupra evantaiului de cărți din mâinile lui.

- Hei.

Era vremea să se prefacă interesat de ceva, de orice altceva, se gândi Lane. Din nefericire, apartamentul cu un singur dormitor din Midtown, aflat la etajul de mijloc, era aranjat într-un mod specific unui bărbat necăsătorit, totul fiind gândit pentru a fi funcțional. Și de ce să se deranjeze să privească la fețele celor care rămăseseră dintre cei opt nemernici alături de care pornise în urmă cu opt ore? Nici unul nu se dovedise vrednic de altceva în afară de a ține pasul cu mizele ridicate.

Să descifreze semnele care îi dădeau de gol, chiar și ca o strategie de evitare, nu merita efortul la care își supunea ochii.

- Heiii...

- Renunță, Tiff, nu este interesat, mormăi cineva.

- Toată lumea este interesată de mine.

- Nu și el. Jeff Stern, gazda și colegul de cameră, aruncă în joc jetoane în valoare de o mie de dolari. Nu-i așa, Lane?

- Ești homosexual? Este homosexual?

Lane așeză regina de inimă roșie alături de regele de inimă roșie. Mută jokerul lângă regină. Îi venea să împingă la podea sănii falși care aveau gură.

- Doi dintre voi nu ați deschis.

- Eu ies, Baldwine. Prea mult pentru mine.

- Eu intru - dacă îmi împrumută cineva un miar.

Jeff ridică privirea de partea cealaltă a mesei verzi și zâmbi.

- Suntem din nou tu și eu, Baldwine.

- Abia aștept să îți iau banii.

Lane își strânse cu putere cărțile.

- Este rândul tău să pariezi...

Femeia se aplecă din nou.

- Îmi place la nebunie accentul tău din sud.

Ochii lui Jeff se îngustară în spatele ochelarilor săi cu rame transparente. *eni și cărți*

- Trebuie să îl lași în pace, iubito.

- Nu sunt idioată, zise ea nedeslușit. Știu exact cine ești. Îți bea burbonul...

Lane se lăsă pe spătar, păstrându-și cărțile. Adresându-i-se nesăbuitului care adusese accesoriul acesta vorbăreț, spuse:

- Billy? Serios.

- Da, da.

Individul care dorise să se împrumute o mie de dolari se ridică.

- Oricum, răsare soarele. Hai să mergem, Tiff!

- Dar vreau să rămân...

- Nu, ai terminat.

Bill o luă de braț pe pipița cu mândria umplută cu heliu și o conduse la ușă.

- Te voi duce acasă, și, nu, nu este cine crezi tu că este. Ne vedem mai târziu, nemernicilor.

- Ba da, este... L-am văzut în reviste...

Înainte ca ușa să apuce să se închidă, celălalt individ care fusese lăsat fără o para se ridică și el.

- Mă car și eu de aici. Amintiți-mi să nu mai joc vreodată cu voi doi.

- Nu voi face nicicum așa ceva, zise Jeff, ridicând o palmă. Spune-i soției tale că o salut.

- Poți să îi spui tu însuși când ne vedem la Seder.

- Iar cu asta.

- În fiecare sâmbătă. Și, dacă nu îți convine, de ce îți tot faci apariția la mine acasă?

- Mâncare gratis, Morty. Mâncare gratis.

- De parcă ai avea nevoie de pomeni!

Și apoi, fură singuri. Cu jetoane de poker în valoare de peste două sute cincizeci de mii de dolari, două perechi de cărți, o scrumieră plină de resturi de trabuc și fără Tiffany.

- Este rândul tău să pariezi, zise Lane.

- Cred că vrea să se însoare cu ea, mormăi Jeff aruncând mai multe jetoane în mijlocul mesei. Billy, adică. Uite, douăzeci de mii.

- Atunci, ar trebui să se controleze la cap.

Lane plăti suma vechiului său frate din frăție și apoi o dublă.

- Patetici. Amândoi.

Jeff își coborî cărțile.

- Îți plac?

- Jetoanele de poker?

Pe fundal, începu să sune un telefon mobil.

- Da, îmi plac. Așa că, dacă nu te superi să mai adaugi câteva dintre ale tale...

- Nu, femeile.

Lane ridică privirea.

- Poftim?

Prietenul său cel mai vechi se foi pe scaun. Cravata i se făcuse nevăzută la începutul jocului, iar cămașa inițial apretată și strălucitor de albă era acum moale și lălăie ca un tricou.

- M-ai auzit bine. Uite ce este, știu că nu e deloc treaba mea, dar ți-ai făcut apariția aici acum cât timp? Au trecut vreo doi ani. Trăiești pe canapeaua mea, nu muncești - lucru pe care, dat fiind cine este familia ta, îl înțeleg. Dar nu există femei, nu...

- Încetează să mai gândești, Jeff.

- Vorbesc serios.

- Atunci, pariază.

Telefonul mobil tăcu. Dar prietenul lui nu.

- Povestea cu Universitatea din Virginia a fost acum o viață. Multe se pot schimba.

- Aparent, nu și dacă încă sunt pe canapeaua ta...

- Ce ți s-a întâmplat, omule?

- Am murit așteptând după tine să pariezi sau să renunți.

Jeff mormăi în timp ce adună grămadă jetoane roșii și albastre pe care le aruncă în centru.

- Alte douăzeci de mii.

- Așa mai merge.

Re Telefonul mobil începu din nou să sune.

- Merg mai departe. Și plusez cu cincizeci. Dacă taci din gură.

- Ești sigur că dorești să faci asta?

- Să te fac să taci? Da.

- Să fii agresiv la poker cu un agent de bursă ca mine.

Clișeele există dintr-un motiv... Sunt lacom și grozav la matematică. Spre deosebire de cei de teapa ta.

- De teapa mea.

- Oamenii ca tine nu știu cum să facă bani... Ai fost instruit să îi cheltuiești. Acum, spre deosebire de cei mai mulți diletanți, familia ta chiar are un izvor de venituri - deși asta te împiedică să înveți ceva mânat de nevoie.

Se gândi la ce se petrecuse în urmă cu doi ani și la motivul pentru care plecase, în cele din urmă, din Charlemont.

- Am învățat destule, crede-mă.

- Iar acum, pari întristat.

- Mă plictisești. Ar trebui să mă bucur de asta?

- De ce nu mergi niciodată acasă de Crăciun? De Ziua Recunoștinței? De Paște?

Lane își coborî cărțile și le puse cu fața în jos pe masă.

- Nu mai cred nici în Moș Crăciun și nici în Iepurașul de Paște, fir-ar să fie, iar curcanul este supraapreciat. Care este problema ta?

Nu era o întrebare bună. Mai ales după o noapte de poker și băutură. Cu atât mai puțin adresată unui individ ca Stern, care era categoric incapabil să fie altfel decât absolut sincer.

- Urâsc faptul că ești atât de singur.

- Cu siguranță glumești...

- Ascultă, sunt cel mai vechi prieten al tău, corect? Dacă eu nu îți spun cum stau lucrurile, atunci cine o va face? Și nu face pe supărăciosul cu mine - ai ales drept coleg de cameră un evreu din New York, nu unul dintre ceilalți o mie de nemernici cu nasul pe sus din sud care

au mers la facultatea aia ridicolă a noastră. Așa că du-te dracului!

- Jucăm mâna asta odată?

Ochii vicleni ai lui Jeff se îngustară.

- Spune-mi un singur lucru.

- Da, în momentul acesta, mă gândesc serios de ce nu am mers să stau la Wedge sau la Chenoweth.

- Ha! Nu lai suporta pe nici unul mai mult de o zi. Poate doar dacă ai fi beat, ceea ce, de fapt, se întâmplă de trei luni și jumătate încontinuu. Iar acesta este un alt lucru cu care am o problemă.

- Pariază. Acum. Pentru numele lui Dumnezeu.

- De ce...

Când telefonul acela mobil sună pentru a treia oară, Lane se ridică și traversă furios încăperea. Pe bar, alături de portofelul său, ecranul luminos era aprins, nu că s-ar fi deranjat să se uite cine era.

Răspunse apelului doar pentru că fie făcea asta, fie se sinucidea.

Vocea masculină cu accent sudic de la celălalt capăt spuse trei cuvinte:

- Mama ta moare.

Când înțelesul îi pătrunse în creier, totul în jurul lui deveni instabil: pereții se apropiară, podeaua se învârti, iar tavanul i se prăbuși în cap. De la distanță, se auzi pe el însuși vorbind:

- Voi fi acolo înainte de amiază.

Apoi închise.

- Lane?

Jeff se ridică lângă masă.

- Ah, rahat, nu leșina pe capul meu. Trebuie să fiu la Eleven Wall într-o oră.

De la o distanță uriașă, Lane privi cum mâna sa se întinde și ia portofelul. Îl puse în buzunarul pantalonilor largi, alături de telefon, și se îndreptă către ușă.

- Lane! Unde dracului pleci?

- Nu mă aștepta, zise în timp ce deschise ușa.

- Când te vei întoarce? Hei, Lane... Ce dracului?

Prietenul său cel mai vechi și mai drag îi vorbea încă în timp ce el lăsa ușa să se închidă în urma lui. Nu privi înapoi.

De altfel, nu făcuse asta în nici un alt loc din care plecase de când își părăsise familia. Nu exista nici un motiv, întrucât nici una dintre plecări nu contase pentru el: după unica plecare care însemnase totul, restul erau doar pași peste praguri necunoscute.

Nu era necesar să fii condamnat la moarte ca să devii un cadavru ambulat.

Uneori, destinul te aduce acolo de capul lui, se gândi el în timp ce formă un număr de telefon familiar.

Când i se răspunse la apel, spuse:

- Sunt Lane Baldwin. Am nevoie acum de un avion la Teeterboro - spre Charlemont.

Urmă o pauză scurtă, apoi secretarul executiv al tatălui său reveni la celălalt capăt.

- Domnule Baldwin, avem un avion disponibil. Am vorbit în mod direct cu pilotul. Planurile de zbor sunt completate în timp ce vorbim. De îndată ce ajungeți la aeroport, mergeți...

- Știu unde este terminalul nostru. Mulțumesc.

„O fugă până acolo și înapoi“, își spuse în timp ce închise și făcu semn unui taxi să oprească. Cu puțin noroc, avea să fie în Manhattan să îl enerveze pe Jeff până la căderea serii, cel mai târziu până la miezul nopții.

Zece ore. Cel mult, cincisprezece.

Trebuia totuși să își vadă mama. Asta era ceea ce făceau băieții din sud.

capitolul 2

Trei ore, douăzeci și două de minute și câteva secunde mai târziu, Lane privi afară pe fereastra ovală a unuiia dintre avioanele Embraer Lineage 1000E nou-nouțe deținute de Bradford Bourbon Company. Dedesubt, orașul Charlemont era întins ca o dioramă din piese de lego,

secțiunile lui bogate și sărace, de comerț și agricultură, de ferme și șosele, aranjate în ceea ce păreau să fie două dimensiuni. Pentru o clipă, încercă să își imagineze peisajul așa cum fusese el atunci când familia sa se stabilise pentru prima oară în zonă, în 1983.

Păduri. Râuri. Amerindieni. Natură sălbatică.

Familia sa venise din Pennsylvania și fusese condusă prin trecătoarea Cumberland de către Daniel Boone însuși - și adusese cu ea rețeta lor de burbon din porumb. Acum, două sute cincizeci de ani mai târziu, iată-l, la trei mii de metri în aer, dând ocol orașului alături de alți cincizeci de indivizi putred de bogați.

Doar că el nu se afla aici pentru a paria pe cai, pentru a se îmbăta și pentru o partidă de sex.

- Un alt pahar de burbon cu gheață înainte să aterizăm, domnule Baldwin? Mă tem că este o coadă destul de mare. Ar putea dura ceva timp.

Aruncă o privire către stewardesă.

- Mulțumesc. Dar poți să îl torni aici, pur și simplu.

Fie, poate că o să mai bea un pic.

- Cu plăcere.

În timp ce femeia se îndepărtă pentru a aduce sticla, aruncă un ochi peste umăr, să vadă dacă el o cerceta cu privirea, ochii ei mari albaștri înflorind sub genele ei false.

Viața lui sexuală depindea de multă vreme de mila acestuia gen de femei necunoscute. În special blonde, cu astfel de picioare, și astfel de șolduri, și astfel de sâni.

- Domnule Baldwin, se auzi glasul căpitanului deasupra capetelor. Când au aflat de dumneavoastră, ne-au acordat prioritate, așa că acum aterizăm.

- Mulțumesc, murmură Lane când stewardesa reveni.

Felul în care ea redeschise sticla îi dădu indicii despre felul în care aceasta ar fi deschis fermoarul unui bărbat, întregul ei trup participând la răsucirea dopului și la eliberarea acestuia. În mod predictibil, se aplecă în clipa când turnă, încurajându-l să îi admire sutienul marca La Perla.